

ПИСМО

Ти помнишъ ли
морето и машинитѣ,
и трюмоветѣ пълни
съ лепкавъ мракъ?

И онзи дивъ копнежъ
по Филипинитѣ,
по едритѣ звезди
надъ Фамагуста?

Ти помнишъ ли поне единъ морякъ
не хвърлилъ жаденъ взоръ далече,
тамъ дето въ гаснещата вечерь
дъхътъ на тропиката се чувства?

Ти помнишъ ли, какъ въ насъ
полека-лека
изсвиваха последнитѣ надежди
и вѣрата

въ доброто
и въ човѣка,
въ романтиката,
въ празнитѣ
копнежи?